

Arrest

nr. 213 664 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat G. KLAPWIJK en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 december 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 22 december 2016 asiel aan. Op 25 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashayi van origine te zijn. U bent geboren in het jaar 1374 (Afghaanse kalender, 1995) in het dorp Khoram, gelegen in het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar. Nadat u de middelbare school afmaakte, besloot u om bij de Afghaanse nationale politie (ANP) te gaan. U genoot een opleiding van 4 maanden en ging daarna in de slag in de gevangenis van Khost. U ging ongeveer elke vier maanden naar huis op vakantie voor een periode van ongeveer 15 dagen. Op een dag kreeg uw vader via de moellah van het dorp een dreigbrief die aan u gericht was. Uw vader bracht u hiervan op de hoogte. U bleef vanaf toen in Khost. Twee weken later werd uw neef, Samander, die eveneens een dreigbrief had ontvangen van de taliban op hetzelfde moment als u, gedood door de taliban. Drieënhalve maand later kwamen de taliban naar uw huis en werd uw vader omwille van uw tewerkstelling met de dood bedreigd. U en uw vader spraken af in Kabul en u op 28 asad 1395 (18 augustus 2016) vluchtte van hieruit naar België. Op 22 december 2016 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

ter staving van uw verzoek voor internationale bescherming legt u voor: een dreigbrief van de taliban, een attest van een eerste-hulp-cursus, een brief van de gevangenis aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken, een brief van uw werk, een goedkeuringsbrief van de gevangenis, een trainingscertificaat van de nationale politie, een politiebade, twee bankkaarten, een enveloppe, uw taskara, uw diploma en foto's van uw werk.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw werkzaamheden als lid van de ANP en als gevangenisbewaker te Khost niet in twijfel worden getrokken en dus als geloofwaardig worden beoordeeld. U legt hierover immers coherente verklaringen af die niet in tegenspraak zijn met de door u voorgelegde documenten noch met de informatie waarover het CGVS beschikt. Gezien volgens de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 19 april 2016 leden van de ANP en andere burgers die de overheid steunen of er mee samenwerken kunnen worden gezien als een risicoprofiel (pp. 32-36), en gelet op de zichtbaarheid van de door u uitgeoefende functie alsmede uw werklocatie, uw actieve deelname aan het bestrijden van opstandelingen en de aangehaalde problemen met de taliban kan in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden aangenomen.

Niettegenstaande het bestaan van een terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asioldossier te worden nagegaan of u niet valt onder (een van) de in artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgronden. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Aangezien de strijd tussen de Afghaanse overheid en de opstandelingen moet worden gedefinieerd als een (niet-internationaal) gewapend conflict, is het artikel 8 van het Statuut van Rome, namelijk de definitie van oorlogsmisdaden, van toepassing in het onderzoek of u valt onder artikel 1, F (a) van de Vluchtelingenconventie. Artikel 8, (2), c) van het Statuut van Rome bepaalt dat, binnen een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is, ernstige schendingen van artikel 3 van ieder van de vier Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, als oorlogsmisdaden moeten worden begrepen als één van deze handelingen wordt begaan tegen personen die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden, waaronder leden van strijdkrachten die hun wapens hebben neergelegd en degenen die buiten gevecht zijn gesteld door ziekte, verwondingen, gevangenschap of andere oorzaken: "... (i) geweldpleging gericht op het leven en de lichamelijke integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminking, wrede behandeling en marteling; (ii) aantasting van de persoonlijke waardigheid, inzonderheid vernederende en ontterende behandeling; (iii) het nemen van gijzelaars; (iv) het uitspreken van vonnissen en tenuitvoerleggen van executies zonder voorafgaand vonnis uitgesproken door een op regelmatige wijze samengesteld gerecht dat alle gerechtelijke waarborgen biedt die algemeen als onmisbaar worden erkend." Voor de schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn die, binnen het gevestigde kader van het internationaal recht, als oorlogsmisdaden worden verstaan, verwijst het CGVS naar het Statuut van

Rome (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier). Daarbij moet erop gewezen worden dat oorlogsmisdrijven niet enkel door leden van de strijdmachten maar ook door burgers begaan kunnen worden, zoals blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd.

U was actief als gevangenisbewaker in de gevangenis van Khost gedurende in totaal ongeveer tweeënhalf jaar (CGVS1 p.7). Van die periode was u twee jaar tewerkgesteld binnen het gedeelte voor de volwassenen (CGVS2 p.3). Uit de gehoren op het Commissariaat-generaal blijkt duidelijk dat u direct en herhaaldelijk betrokken was bij de mishandeling van gevangenen leden van de taliban op uw werkplaats te Khost. Zo sloeg of bokste u gevangenen als straf (CGVS2 p.13,16). U vertelde ook dat u bij gestrafte gevangenen handboeien achter de rug aanbracht met kruiselings één arm langs boven en één arm langs onder, en hen vervolgens aan tralies ophing tot ze (bijna) het bewustzijn verloren, ze geel werden, of ze moest braken (CGVS1 p.14; CGVS2 p.7,13-14). U participeerde in deze activiteiten vier tot vijf keer, zo zegt u (CGVS2 p.13). Gevraagd waarom u de gevangenen precies op die wijze strafte, antwoordt u dat op die manier geen tekenen of wonden worden achtergelaten voor het geval als de gevangenen klacht zouden indienen wegens marteling bij de medewerkers van de mensenrechtenorganisaties die de gevangenis bezochten (CGVS2 p.14). Hieruit blijkt dat u doelbewust deze praktijken wilden toedekken, wetende dat dit niet conform de regels van de Afghaanse overheid is en van de mensenrechtenorganisaties.

Op basis van uw verklaringen, die stroken met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, moet geconcludeerd worden dat u bewust heeft deelgenomen aan oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikel 8 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998, zoals hierboven aangehaald.

Er moet besloten worden dat u zich door uw concrete activiteiten persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan oorlogsmisdrijven door het mishandelen van vijandelijke strijders die op dat moment niet meer actief deelnamen aan de vijandelikheden gezien hun gevangenschap in de overheidsgevangenis van Khost.

Bovendien moet erop worden gewezen dat u vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan deze praktijken. U verklaart immers op het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u op de hoogte was van de schade die u aan de gevangenen toebracht. U beschrijft dat de betrokken personen (bijna) het bewustzijn verloren, geel werden, moesten braken, en zulk een ophanging aan de armen veel druk op iemand zet en het een lastige situatie is (CGVS2 p.7,13-14). U wist duidelijk waarmee u bezig was. Sterker, tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 30 november 2017) blijkt u nog steeds achter deze methodologie van het straffen van gevangenen te staan. U stelt dat de straffen moesten worden gegeven aan de politieke gevangenen (waarmee u de taliban bedoelt) omdat ze misschien de ANA (Afghan National Army), de ANP (Afghan National Police) of andere gevangenen hadden aangevallen of lastigvielen (CGVS2 p.13-14).

Bijkomend moet worden opgemerkt dat er nergens uit uw verklaringen blijkt dat u morele bezwaren zou hebben gehad bij het uitvoeren van de hierboven beschreven straffen. Er was niets wat u niet leuk vond aan het werk dat u deed (CGVS2 p.4) en u bent nooit ingegaan tegen een bevel tot straffen door ophanging zoals hierboven beschreven (CGVS2 p.14). U hebt tevens nooit overwogen om te stoppen met uw werk als gevangenisbewaker of te worden overgeplaatst naar een andere dienst of departement (CGVS2 p.4,12-13). Nochtans beschrijft u dat dit wel een mogelijkheid was indien men een overeenkomst sluit met een andere 'squad' en/of gevangenis (CGVS2 p.4). Wanneer u vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud wordt uitgelegd dat uw verklaringen over de straffen die u toepaste kunnen leiden tot uw uitsluiting van internationale bescherming, verklaart u dat de straffen enkel rechtvaardig zijn voor de politieke gevangenen omdat ze de andere gevangenen en de politie aanvallen en lastigvallen (CGVS2 p.14-15). Als er expliciet gevraagd wordt naar verschoningsgronden voor uw daden werpt u op dat u enkel een bevel uitvoerde en het u problemen zou geven als u dat bevel niet uitvoerde. U zou zich dan moeten verantwoorden en uw job verliezen (CGVS2 p.16). Zoals eerder aangetoond hebt u evenwel op geen enkel moment bezwaar getoond ten aanzien van zo een bevel tot bestraffing. Bovendien, het feit dat u een opgedragen bevel louter uitvoerde ontheft u niet automatisch van de strafrechtelijke aansprakelijkheid, zie ook Statuut van Rome, art. 33 §1. Integendeel, het bevel tot martelen van krijgsgevangenen is manifest onwettig. Bovendien was u op de hoogte was van het afkeurend oordeel van de mensenrechtenorganisaties. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u geen moreel bezwaar zou hebben gehad bij het uitvoeren van de straffen ten aanzien van politieke gevangenen. U stelt dat de straffen moesten worden gegeven aan de krijgsgevangenen omdat ze misschien de ANA, de ANP of andere gevangenen hadden aangevallen of lastigvielen (CGVS2 p.13-

14). De straffen waren bovendien gerechtvaardigd voor de politieke gevangenen, aldus uw verklaringen (CGVS2 p.14).

Hieruit blijkt geenszins een afkeurende houding jegens uw overste en diens beleid terzake. Bovendien staan de gevolgen van het weigeren van het uitvoeren van het manifest onwettig bevel evenwel niet in verhouding met de gevolgen voor u, met name uw ontslag.

Op basis van uw verklaringen en op basis van objectieve en betrouwbare informatie die toegevoegd werd aan uw dossier, wordt geconcludeerd dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u verantwoordelijk bent en bewust heeft bijgedragen aan het begaan van oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikel 8 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998.

Bijkomend moet er op Artikel 1, par F (b) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 gewezen worden dat stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Het UNHCR stelt in deze dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses : Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003). Dit blijkt tevens uit artikel 12, par 2 (b) van de Kwalificatierichtlijn waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bijzonder wrede handelingen, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet-politieke misdrijven aangemerkt kunnen worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u zich schuldig hebt gemaakt aan foltering. Foltering dient te worden gekwalificeerd als een ernstig, niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1F b van de Vluchtelingenconventie.

Zij vooreerst opgemerkt dat de daden die u hebt gesteld, plaatsvonden buiten uw land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Ten tweede dienen de door u gestelde handelingen ook als ernstig te worden beschouwd. Het doelbewust schaden van de fysieke integriteit van een persoon in dit kader kan niet anders dan als een ernstig misdrijf beschouwd worden. Foltering wordt in het Belgisch strafrecht gedefinieerd als "elke opzettelijke onmenselijke behandeling die hevige pijn of ernstig en vreselijk lichamelijk of geestelijk lijden veroorzaakt". Onmenselijke behandeling wordt gedefinieerd als "elke behandeling waardoor een persoon opzettelijk ernstig geestelijk of lichamelijk leed wordt toegebracht, onder meer om van hem inlichtingen te verkrijgen of bekentenissen af te dwingen of om hem te straffen, of om druk op hem of op derden uit te oefenen, of hem of derden te intimideren. (art. 417bis SW). Op het onderwerpen van een persoon aan foltering of een onmenselijke behandeling staan in het Belgisch strafrecht respectievelijk gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar en 5 tot 10 jaar. Deze straffen worden verzwaard tot respectievelijk 15 tot 20 jaar en 10 tot 15 jaar indien de feiten gepleegd worden door "een openbaar officier of ambtenaar, drager of agent van de openbare macht die handelt naar aanleiding van de uitoefening van zijn bediening" (art. 417ter en art. 417quater SW). Bijgevolg kan dit misdrijf, dat een ernstige schending van de fysieke en/of psychische integriteit van het slachtoffer vormt, niet anders dan ernstig genoemd worden.

Ten slotte kan er ook geen sprake zijn van een politiek misdrijf, waarop uitsluiting niet van toepassing zou zijn. Het verbod op foltering is namelijk in het internationaal recht terug te vinden in talrijke verdragen (zie bv. art.3 EVRM en art.5 UVRM) en behoort tot het internationaal gewoonterecht. (UNHCR: Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, par.87). Een belangrijk verdrag in dit kader is het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke en ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te

New York op 10 december 1984 en door België geratificeerd op 9 juni 1999 (B.S., 28 oktober 1999). Volgens dit verdrag kunnen geen uitzonderlijke omstandigheden worden ingeroepen ter rechtvaardiging van foltering. (art.2 CAT) Het UNHCR stelt eveneens dat "[...] daden van foltering verboden zijn in het internationaal recht. Afhankelijk van de context, zullen zij doorgaans aanleiding geven tot uitsluiting onder artikel 1F". (UNHCR: Guidelines on International Protection; Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, par.27).

Dient dan ook te worden geconcludeerd dat de foltering waarbij u betrokken was en een actieve rol bij hebt gespeeld, gekwalificeerd moet worden als een ernstig niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1 par F (b) van de Vluchtelingenconventie.

Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, paragraaf F, lid a van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Om bovenvermelde redenen kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend. Immers, artikel 55/4, lid a van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid en aan een ernstig niet-politiek misdrijf.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet ombuigen. Uw taskara, uw twee bankkaarten, uw diploma, de foto's en de documenten m.b.t. uw werkzaamheden (attest van eerste-hulp-cursus, brief van de gevangenis aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken, brief van uw werk, goedkeuringsbrief van de gevangenis, trainingscertificaat van de nationale politie, en een politiebade), de dreigbrief en de enveloppe gelden als bewijs voor uw identiteit, tewerkstelling en asielrelaas maar hebben geen betrekking op de gronden waarop uw uitsluiting van internationale bescherming stoelt.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet naar Afghanistan mag teruggeleid kan worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b) en c), 48/5, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 F (a) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 8, (2) (c), (i), 31, § 1, (c) en (d), en 33 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat, verzoeker meent dat verwerende partij ten onrechte beslist heeft dat verzoeker dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus alsook van het subsidiaire beschermingsstatuut;

Dat het inderdaad zo is dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaringen heeft afgelegd die hij erop wijzen dat hij zich schuldig zou hebben gemaakt aan strafbare daden zoals bedoeld in artikel 1 artikel 1 F (a) van de Geneefse Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951 en de artikelen 8, (2)(c), (i), 31 § 1 (c) en (d), 33 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998

Dat artikel 1F (a) van de Geneefse Vluchtelingenconventie met de grootst mogelijke omzichtigheid dient te worden toegepast, op grond van een restrictieve wijze dient te gebeuren;

Terwijl dat verzoeker thans stelt dat al zijn verklaringen omtrent zijn aandeel in de handelingen die hij stelde te hebben uitgevoerd op taliban gedetineerden in zijn hoedanigheid van gevangenisbewaker in de gevangenis van Khost volledig verzonnen zijn;

Dat verzoekster stelt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud de indruk kreeg dat hij mogelijks als een terrorist of taliban zou worden aanzien als gevolg waarvan zijn verzoek tot internationale bescherming, volgens hem, afgewezen dreigde te worden;

Dat hij daarop besloot verklaringen af te leggen waarmee hij meende zich in de ogen van de protection officer volledig te kunnen distancieren van het imago van een terrorist of een taliban;

Dat verzoekster stelt dat tijdens het persoonlijk gehoor onder druk werd gesteld en hij dus - in paniek geslagen - geen andere uitweg zag dan een verzonnen verhaal op te hangen wat de gewelddadige handelingen betreft die hij uitvoerde ten aanzien van bepaalde gevangenen;

Dat verzoeker enorme spijt heeft van zijn handelwijze nu hij thans begrijpt dat dit alles voor hem verpest heeft, aangezien de overige elementen van het dossier voor hem hadden kunnen leiden tot een andere beslissing;

Dat verzoeker nog relatief jong is en mogelijks bezweken is onder een bepaalde druk;

Dat het middel bijgevolg in zijn geheel ernstig en gegrond voorkomt."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat verzoeker de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat betreft de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1 F van het Verdrag van Genève, en voor wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8, (2) (c), (i), 31, § 1, (c) en (d), en 33 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voormeld artikel verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen

en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat op basis van zijn verklaringen, die stroken met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, moet geconcludeerd worden dat hij bewust heeft deelgenomen aan oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikel 8 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998 en omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan foltering en dit dient te worden gekwalificeerd als een ernstig, niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1 F (b) van het Verdrag van Genève. Hierbij wordt omstandig toegelicht dat (i) verzoeker als gevangenisbewaker direct en herhaaldelijk betrokken was bij de mishandeling van gevangenen leden van de Taliban op zijn werkplaats te Khost, waarbij hij de gevangenen sloeg of bokste als straf, hij bij gestrafte gevangenen handboeien achter de rug aanbracht met kruislings één arm langs boven en één arm langs onder, en hen vervolgens aan tralies ophing tot ze (bijna) het bewustzijn verloren, geel werden, of moesten braken, en doelbewust deze praktijken wilde toedekken, wetende dat dit niet conform de regels van de Afghaanse overheid en van de mensenrechtenorganisaties is, dat (ii) verzoeker vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan deze praktijken en dat (iii) verzoeker geen blijk gaf morele bezwaren te hebben gehad bij het uitvoeren van deze straffen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.3. Beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is van ook toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1 F van het Verdrag van Genève, waarnaar in het vorige artikel wordt verwezen, luidt als volgt:

“F. De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

- 1. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;*
- 2. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;*
- 3. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.”*

Artikel 55/4, eerste lid, a), van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven,”*

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat op basis van de verklaringen die hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) heeft afgelegd, kan worden besloten dat hij bewust heeft deelgenomen aan oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikel 8 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998 en dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig, niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1 F (b) van het Verdrag van Genève. Hij betwist evenmin dat dit leidt tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker geeft in het verzoekschrift aan dat zijn verklaringen over zijn aandeel in de handelingen die hij zou hebben uitgevoerd op gevangenen leden van de Taliban in zijn hoedanigheid van gevangenisbewaker volledig verzonnen zijn, dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS onder druk werd gesteld om een verzonnen verhaal op te hangen en dat hij enorme spijt heeft van zijn handwijze.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoeker onder druk werd gezet om verklaringen af te leggen over feiten die zouden kunnen leiden tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS werd aan verzoeker gewoon gevraagd of hij soms gevangenen moest straffen en nadat verzoeker bevestigend antwoordde, werd hem gevraagd op welke manier dit gebeurde, waarna hem vrij snel werd gevraagd naar de naam van de directeur van de gevangenis (adm. doss., stuk 10, gehoorverslag 24 oktober 2017, p. 13-14). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS vertelde verzoeker op de vraag wat hij deed als iemand betrapt werd met roken van hasj spontaan dat hij hen moest handboeien en vastmaken aan de tralies, en dit, wanneer het al de vierde of vijfde keer was, totdat de betrokkene bewusteloos werd of net daarvoor, waarna de "protection officer" van het CGVS hierover verdere vragen stelde (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 november 2017, p. 7 e.v.). Van enige druk op verzoeker blijkt evenwel nergens sprake te zijn. Tevens wordt niet ingezien – en verzoeker licht niet toe – op basis van welke elementen verzoeker de indruk kreeg dat hij mogelijk als terrorist of Taliban lid zou worden aanzien. Ten slotte stelt de Raad vast dat de verklaringen die verzoeker tijdens de twee interviews aflegde over de mishandelingen van de gevangenen waaraan hij deelnam gedetailleerd, duidelijk en coherent zijn. Gelet op al het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij net die verklaringen die hebben geleid tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus volledig verzonnen zou hebben.

Aldus brengt verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op motieven die steun vinden in het administratief dossier en tevens pertinent zijn om verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en bijgevolg door de Raad worden bevestigd en overgenomen.

Het voorgaande in acht genomen, moet verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, F, (a) en (b), van het Verdrag van Genève worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Tevens dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, a), van de Vreemdelingenwet te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN